

og han koncentrerede i voksende grad denne interesse om de problemer, der ligger i jord og jordrentespørgsmålet.

Hans udviklede sans for jordrentespørgsmålet førte ham ind i det arbejde, der førte til dannelsen af Danmarks retsforbund, som han repræsenterede her i tinget fra 1929 til

1939 og igen fra oktober 1947. I begge disse perioder har Hans Hansen deltaget i et vidt omspændende arbejde i lovgivningens tjeneste, og han var en samvittighedsfuld mand i sit arbejde. Han havde selvsagt sin principielle indstilling til spørgsmålene og virkede dér altid tryk i sin forvisning om, at den linie, han fulgte, var den rigtige. I det, vi kalder det daglige arbejde, var han imidlertid fjernt fra at være præget af principrytteri. Han var i dette arbejde

den stilfærdige slider, der tilpassede sig de givne vilkår og tog sin tørn ved løsningen af de mange opgaver, som den mindre påagtede del af folketingets arbejde giver. Han viste der-til på dette felt både forhandlingsdygtighed og en vidtrækkende menneskelig forståelse, som gjorde ham både afholdt og respekteret. Især vil hans arbejde i præsidiet blive husket.

Udover arbejdet her i tinget var Hans Hansen en flittig foredragsholder, som næsten altid var på farten, når tinget ikke krævede hans tid.

Det eksempel, han i denne gerning gav til efterfølgelse i bestræbelserne for at knytte de flest mulige tråde mellem arbejdet på tinge og arbejdet ude i landet, fortæller måske mere end meget andet om hans aldrig svigtende vilje til at gøre det rigtige i den gerning, han havde påtaget sig. Det er da også karakteristisk, at han fortsatte sit arbejde med en sådan opbyden af alle kræfter, at han bogstavelig talt faldt i sin gerning.